



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

# **Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica**

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

**Fleury, Claude**

**August. Vind. [u.a.], 1758**

**VD18 90117786**

§. 3. Electio Flaviani.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV.  
A. C. 381.

§. III.

*Electio Flaviani.*

Cum S. Meletii funere Schisma Antiochenum expiraturum videri poterat, quippe inter eos convenerat, ut ille, qui alteri superviveret, solus Catholicorum Episcopus esset. Etiam hoc pactum rebatur juratum fuisse a sex Presbyteris Meletianis, & inter eos a Flaviano, ex quibus unum fore eligendum verosimile erat, imo dicebantur, non solum juramento se obligasse, quod hanc Dignitatem quærere nollent, sed etiam, si ultro offerretur, accipere. His ita constitutis nihil obstare debebat, quo minus Paulinus solus Episcopus Antiochenus agnosceretur. Nec ullus amplius Episcopus Arianus aderat, qui litem moveret, nam Dorotheus, jubente Theodosio expulsus, in Thraciam, Patriam suam, commigraverat, & qui Antiochiæ Ariani supererant, duos Presbyteros Rectores sequebantur Asterium, & Crispinum, quibus tamen Eunomius communionem denegavit; tanta erat inter ipsos Arianos divisio!

Quamvis multa essent, quæ suaderent, Paulinum solum Præsulem Antiochenum esse agnoscendum, tamen Patribus Constantinopoli congregatis visum, deliberandum esse, de eligendo S. Meletii



tii Successore. Huic opinioni S. Grego-  
rius Nazianzenus fortiter repugnabat, & A. C. 381.

eo magis, quod a se Neo- Electo impo-  
nendæ manus fuissent; nam S. Meletii  
morte ipse Concilii Præses evaserat. *U-  
nius tantum Civitatis*, inquiebat: *ratio-  
nem habetis, cum magis ad Ecclesiæ uni-  
versalis Bonum esset attendendum. Et si  
duo Angeli contestarentur, æquum non  
esset, ut eorum divisione totus Mundus  
turbaretur. Vivente Meletio Occiden-  
taliū averfio excusari poterat, ne dee-  
rat spes, eos ipsius mansuetudine concilia-  
ri posse. Nunc igitur, cum Deus dede-  
rit nobis pacem, conservanda est. Per-  
mittamus Paulinum sedere in Sede, quam  
occupat; vir Senex est; mors ejus breve  
post tempus Schismati finem faciet. Ex-  
pedit non nunquam, ut vinci patiamur;  
ne vero quis putet, me proprii commodi  
causa moveri, aliam a vobis gratiam non  
expeto, quam ut libere liceat cedere Sede  
mea, & reliquos vitæ dies tam gloriæ,  
quam periculi expertes transigere.*

Episcopi ætate juniores huic S. Gre-  
gorii consilio se se vehementer opposue-  
runt, atque Seniores in eandem traxere  
sententiam. Nempe adduci non pote-  
rant, ut Occidentalibus cederent, nec ul-  
lum solidius argumentum proferebant,  
nisi illud, potiozem esse debere Orientis  
sententiam, eo quod JESUS CHRISTUS in

Rr 2

Orien-

carm. I. p. 27.



Sæculum IV. Oriente apparere voluisset. Ergo Flavianus Presbyter Antiochenus in S. Melitii Successorem ab omnibus Orientis Episcopis, consentiente Ecclesia Antiochena, electus est; scilicet exceptis Praxilli Sectatoribus. Quamvis Flaviano illo gradu esset dignissimus, nihilominus S. Gregorius in sua sententia firmus persistit, nec, quantumcunque amicorum optimi urgerent, permovere potuerunt ut hanc Electionem ratam haberet; immo multo magis in proposito Sede Constantinopolitana cedendi confirmatus est. A conventibus abesse cœpit, a quibus ordinem proscriptum videbat, nempe in ius invaletudo excusationem præbebat. Etiam habitationem mutavit, & migravit e Domo Ecclesiæ contigua, in qua Concilium agebatur; eam Domum Episcopalem fuisse, conjectura est. Multum ex populo, quibus S. Gregorius charissimus fuerat, cum viderent, eum seriosum dem Constantinopolitanam relinquere paratum esse, cum lacrymis obtestabantur, ne opus tam bene inceptum desereret, & quodcunque vitæ superesset, Ecclesiæ bono impenderet. Ipse quamvis tenerrimis precibus suorum tangeretur, flecti tamen non potuit, & turbæ supervenientes permovere, ut recederet.

*car. i. p. 28.*



Tunc ad Concilium convocati sunt <sup>Sæculum IV</sup> <sup>A.C. 381.</sup> <sup>Carm. 1. p.</sup> <sup>28. Sozom.</sup> <sup>VII. c.7.</sup> <sup>Epist. Conc.</sup> <sup>Aquil. to. 2.</sup> <sup>Conc. p.1000</sup> <sup>ibid. p.1000.</sup> <sup>Ruff. II. hist.</sup> <sup>c. 9.</sup> <sup>Præf. in</sup> <sup>orat. 49.</sup> <sup>Greg. p.727.</sup>  
 Ægypti, & Macedoniae Episcopi, quibus præsentibus facilius pax reduci posset; & celeriter advenerunt. Ægyptiorum Princeps erat Timotheus, Episcopus Alexandrinus, qui ante breve tempus Petro, fratri suo, S. Athanasii Successori, successerat, & simul cum Petro Communioni Episcoporum Occidentalium adhærebat. Præcipuus inter Episcopos Macedoniae erat Ascolus Thessalonicensis. Episcopi Ægypti, & Macedoniae Constantinopolim advenientes in S. Gregorium, & Orientales admodum commoti videbantur, & ipsos non minus iracundia ferventes. Occidentales, nam ita ab aliis Ægyptii, Macedones vocabantur, querebantur, violatos canones, dum Gregorius, alterius Sedis Episcopus, ad Ecclesiam Constantinopolitanam fuisset ordinatus. Ipse vero dicebat, hos canones vix amplius observari; diu esse, ex quo Sedem Sasiensem reliquisset, Nazianzenæ autem Ecclesiæ, quamvis id sibi objiceretur, Episcopum nunquam fuisse. & Macedones ita querebantur, quod magis omnia ab Orientalibus acta averarentur, quam S. Gregorium odissent, aut alium in ejus locum sufficere cuperent; idque secreto eidem fatebantur.